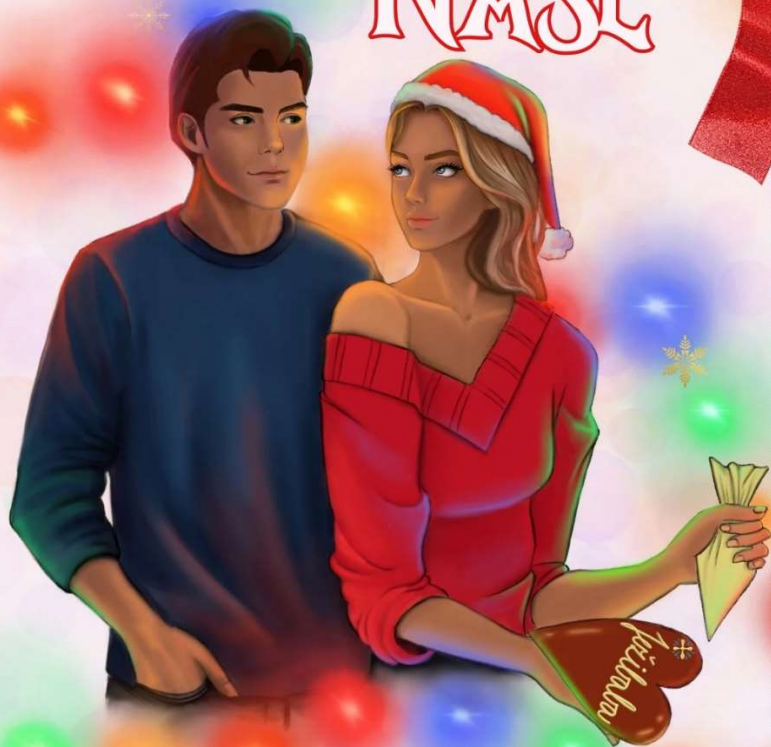

MARTINA DACKOVÁ

VŠETKY
NAŠE

VIANOCE

VŠETKY NAŠE VIANOCE

Martina Dacková

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 47. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Martina Dacková

Obálka @LenLenci, IG LEN_LENCI

Korektura a redakce: Vladimíra Kašíková
Konečná úprava: Monika Kurucová
Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její
část nesmí být kopírována či inými způsobem
rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis
SK verze
ISBN 978-80-53005-91-3 (epub)
ISBN 978-80-53005-90-6 (mobi)

Anotace

Veríte v osud? Alebo všetko nevysvetliteľné v našich životoch je len obyčajná náhoda? Ako si potom vysvetliť, keď na niekoho sústavne narádzate po celý život?

Alica stretá Maxa od detstva. Natrafí na neho vždy nečakane, na rôznych miestach a v nepravidelných časových odstupoch. Prenasleduje ju všade ako jej tieň, pričom Max o tom ani len netuší. Je pre neho neviditeľná.

Raz sa Max Alici prihovorí a tak konečne spozná svojho známeho-neznámeho. Max však po sklamaní neverí na trvalý vzťah. Alica zasa po putovaní do minulosti, kde pátra po veľkej láske starého otca, už neverí na skutočnú lásku. V tieni vianočnej atmosféry sa rozhodnú bojovať za svoje presvedčenie, že pravá láska neexistuje. Čo keď sa obaja mýlia?

Existuje osud alebo každá zvláštna vec, ktorá sa nám stane, je len náhoda? Len akási divná hra vyššej moci, či všetko je len pomalé plynutie sledu udalostí a rozhodnutí v našich životoch, a zbytočne tomu prikladáme dôležitosť? Ťažko povedať. Každý človek má svoje vlastné vysvetlenie. Moderná doba prináša odpovede aj na veci božské, nadprirodzené či záležitosti srdca.

Ako si však vysvetliť, keď od detstva stretávate stále tú istú osobu? Objaví sa nečakane, keď na dotyčnú osobu už zabudnete, no len čo na ňu niekde narazíte, tak si behom sekundy spomeniete na každé jedno vaše stretnutie. Toto už nie je osud? Nie je vám ten človek súdený prinajmenšom ho len trochu spoznať?

Nad týmito slovami premýšľala Alica. Bol už večer, úplná tma. V decembrovom mraze sa triasla vo svojej dlhej bunde a v rukách stískala vrečko plné citrónov. Práve sa vracala z večierky na ich sídlisku, keď ho zbadala. Tak ako vždy, aj v tej chvíli sa zľakla jeho prítomnosti. Bol ako duch. Objavil sa len tak bez varovania, bol hádam všade. Nie, nestretávala ho každý deň, no sprevádza ju celé roky ako jej anjel strážny. Naposledy ho videla pred štyrmi mesiacmi na kúpalisku. Odvtedy nie.

Dnes večer sedel na polorozpadnutej lavičke pri detskom pieskovisku. Nohy mal vystreté, dopadalo na neho len osvetlenie z poulicnej lampy. Nevidela mu do tváre, no niečo v jeho držaní tela jej už z diaľky napovedalo, že je to on. Jej neznámy, ktorého stretáva osudovo alebo náhodne. Osud, existuje vôbec, či je to len obyčajné slovo, ktorého význam v skutočnosti neexistuje? Také pomenovanie pre nevysvetliteľné?

„Ahoj.“

Alicou až trhlo. To bolo po prvý raz, čo ju oslovil. Prečo by ju vlastne nepozdravil, keď pri ňom ako teľiatko zostala stáť a na neho zízať so svojimi úvahami?

„Ahoj,“ povedal hlasnejšie. Myslel si, že ho nepočula.

„A-ahoj,“ trápne zakoktala. Obzerala sa okolo seba, najradšej by odtiaľ ušla. Pre jej introvertné mladé ja bolo lepšie, ak jej neznámy len nevedomky prechádzal okolo nej.

„Poznáme sa?“ spýtal sa priateľsky. Bolo mu čudné, že sa tá baba pri ňom zastavila a len na neho pozerala. Čo od neho chce?

Či sa poznajú? Alica vedela presne, kedy ho videla po prvý raz. Bolo to ešte vo škôlke. Patril medzi jej prvé najrannejšie spomienky. Aj tam si našiel svoje miesto, hneď od začiatku jej života, čo jej pamäť siaha. Kým ona len začala chodiť do škôlky, on už o hlavu vyšší pomaly končil predškolskú triedu. Boli v inej triede, no zapamätala si ho z obeda v spoločnej jedálni.

Ten deň mala živo pred očami. Sedela tam ako kopa nešťastia, každé ráno plakávala, vo škôlke sa jej vôbec nepáčilo. Ešte stále tam nemala žiadnych kamarátov, bola až prehnane hanblivá. Vždy čakala, kto ju ako prvý osloví. Sama od seba nedokázala prehovoriť na druhé dieťa. Ako dieťa bola neskutočne neistá a hanblivá. Aj keď sa jej to mama snažila vytĺcť z hlavy vodením na ihriská plných detí, neuspela. Alica buď len neisto postávala bokom, alebo doslova sedela pri mame na lavičke. Ani jedna z nich netušila, odkiaľ sa v nej zobral ten stiesnený pocit v blízkosti detí.

U dospelých to bolo iné. K nim si cestu našla ľahšie, s nimi nemala problém sa hneď spriateľiť. Keď bola staršia, sama si to uvedomovala. Bola akýmsi vyvrhom medzi rovesníkmi.

„V tvojom mladom tele žije starý duch,“ vravieval jej starý otec Roman. A Alica ho vždy vďačne obdarila úsmevom. Rozumel jej. Bral ju takú, aká je, nikdy sa ju nesnažil zmeniť na niekoho iného, preto aj jeho pokladala za svojho skutočného priateľa.

V ten deň, keď svojho známeho-neznámeho videla po prvý raz, si zapamätala z jedného hlavného dôvodu. Jedno dievča sa jej zdalo byť v triede najmilšie a najmenej hlučné, tak ho prenasledovala a túžila po tom, aby ho prvá oslovila hrať sa. Tú neznámu si vybrala za

svoju priateľku, skutočnú z mäsa a kostí, dokonca v jej veku, aj keď o tom dievčatko vôbec netušilo. Malo ešte k tomu krásne meno - Olívia. Alica ho počula po prvýkrát a veľmi sa jej páčilo. Rovnako ako majiteľka mena.

Po tom, ako sa jej trieda najmenších žiakov nahrnula do jedálne, Alica sa rýchlo poponáhľala, aby mohla sedieť vedľa Olívie. Našťastie to stihla. Spokojne sa vedľa nej posadila a Olívia, jediná z detí, ktorej sa nebála, sa na ňu nesmelo usmiala a spýtala sa: „Budeme sa potom spolu hrať?“

Alica sa po prvý raz vo škôlke úprimne usmiala a horlivo bez slova prikývla. Bola tou najšťastnejšou osobou na svete! Aj ona bude mať kamarátku, už sa má s kým hrať! Vtedy usúdila, že vo škôlke jej nebude až tak zle. Bola to len jedna otázka, po ktorej sa jej uľavilo, že už sa nebude nesmelo motať v kúte miestnosti a s túžbou v očiach sledovať iné deti, ako sa spolu hrajú. Bude sa k nej správať pekne, nebude sa s ňou biť o hračky ako iné deti, len nech sa s ňou každý deň hrá. Jupí!

S chuťou zobrala do ruky lyžicu. Učiteľka položila pred ňou tanier s polievkou. Bola hladná ako vlk. Nabrala si z nej za lyžicu a prehltla. Nič moc, taká čudná chuť. Učiteľky chodili pomedzi deti a prísne každého nabádali, aby neštrajkovali, ale jedli. Polievka bola celá biela, plávali v nej zemiaky. Nikdy podobnú nejedla, ani bohvie ako nechutila, ale nech! Hlad je hlad a učiteľky zazerali, lebo nikto ju nechcel jesť. Jedálňou sa ozývalo nespokojné mrnčanie detí.

Alica si odhodlane nabrala druhé sústo. Polievka vyzerala naozaj divne, no ona mala vo škôlke konečne dobrú náladu, úzkostlivý pocit zo samotárstva trochu ustúpil do úzadia, tak poslušne ju chcela zjesť. Lyžicu už držala tesne pred otvorenými ústami, keď jej pohľad zabľúdl o stôl pred ňou. Sedeli za ním už starší žiaci a v tej chvíli práve Alica videla, ako jedného chlapca naplo z nasilu jedenej nechutnej polievky. Stuhol,

nešťastne sa pozrel učiteľkiným smerom a povernal sa na stôl.

„Fuj!“ ozvalo sa zborovo v celej jedálni. Bolo doje-
dené.

Aj Alica odhodila lyžicu, akoby ju popálila. Po tom, čo videla, už ju hlad prešiel. Pozrela zvedavo na toho chlapca. Sedel už za stolom sám, ostatní jeho spolu-
žiaci utiekli. Dve z učiteliek nad ním stáli a karhali ho, akoby mohol za svoj žalúdok. Chlapec len odul pery, prekrižil ruky na mokrých prsiach a so slzami v očiach zaľnúkal: „Ja som hovoril, že je nechutná! Chcem ma-
mičku.“

To bolo ich prvé stretnutie. Niekedy ten osud, ak teda existuje, je aj vtipný, však? Žiadna romantika, len skutočný život a ovracaná stôl z mliečnej polievky. Ten deň si pamätala hlavne preto, že ju oslovila po prvý raz Olívia, s ktorou zostali najlepšie priateľky do dnešného dňa. A bol tam on, jej známy-neznámy. A odvtedy to takto pokračovalo ďalej.

Vo škôlke si ho nevšimla, už mala svoju vysnívanú priateľku, ktorej venovala celú svoju pozornosť. Už ako školáčka išla s rodičmi stanovať k jazeru a tam ho videla. Hral bedminton a košík mu zabľúdl až k ich veciam. Rýchlo si ho zobral a utiekol preč. Potom ho vidala na rôznych miestach. Raz spolu čakali v rade do kina, raz vedľa seba kupovali pečivo, míňali sa na uliciach, v električke... To bolo ešte v poriadku, veď Bratislava je v istom zmysle malé mesto. Lenže jedno leto bola s rodičmi v Chorvátsku na dovolenke, mala vtedy asi desať rokov. Postavila sa do radu na zmrzlinu a vtedy si všimla, že stojí tesne pred ňou. Smial sa ešte s nejakým vyšším chlapcom a vôbec si ju nevšimol. Bola neviditeľná, veď bola cudzia, no ona ho videla. Viac ho začala registrovať a on si ani neuvedomoval, že ju nechtiac všade sprevádza. Od tej dovolenky ho vní-
mala inak. Viac si všimla ich náhodné stretnutia. Na-
trafila na neho nie každý deň, možno tak každý druhý mesiac, niekedy aj dlhšie, no nepriamo patrilo do jej ži-
vota a ani o tom nevedel.

„Si v poriadku?“

Zo spomienok ju vytrhol jeho hlas. Bože, musí si myslieť, že je úplne mimo. „Áno, som.“

„Ako sa voláš?“ prezeral si ju. Pozerala na neho ako na starého známeho, no jemu jej tvár nič nehovorila. Možno za to mohlo len to slabé osvetlenie z pouličnej lampy, možno si ju len jednoducho nepamätá. Poznal veľa ľudí, je možné, že mu len vyprchala z hlavy.

„Volám sa Alica,“ povedala a naďalej tam stála.

„Alica,“ premýšľal. Bol si istý, že nepozná žiadnu Alicu. Možno je to kamarátka niekoho známeho a pridala si ho ako priateľa na sociálnej sieti pod nejakou tou čudnou skratkou, pri ktorej ani netušíte, či ide o muža alebo ženu? Jedna z tých nereálnych priateľov, len umelý sledovateľ?

Alici hanblivosť zostala do dnešného dňa. V tento deň, keď sa po prvý raz rozprávali, mala len šesťnásť rokov. Ešte nikdy nemala frajera, rozhovor s chalanmi bol pre ňu stále ťažký. Mala dar, že vždy povedala alebo urobila z nervozity pred druhým pohlavím tú najnevhodnejšiu vec, až poriadne zakaždým utrpelo jej sebavedomie, a skončilo sa všetko ešte dávno predtým, než sa vôbec začalo.

No on bol iný. Jeho predsa poznala. On o tom nevedel, no ona z ich náhodných stretnutí vedela čo jedáva, čo kupuje, ako sa rád zabáva. Nevedela len jeho meno. Tak namiesto toho, aby odkráčala domov, akoby sa zachovala pri druhom, sa ho spýtala tiež. „A ty sa ako voláš?“

„Ty to nevieš?“ zatváril sa prekvapene.

„Nie,“ so zatajeným dychom sa pozerala do jeho peknnej tváre. Takto priamo ho ešte nevidela. Keď si ho mala možnosť takto zblízka prezrieť, páčil sa jej ešte viac než doteraz.

„Odkiaľ ma potom poznáš?“ nechápal. Vyburcovala v ňom zvedavosť.

„To by si neveril,“ zašomrla si pre seba.

„Čo?“ nechápal. Čudná baba. O čo jej ide?

„Už musím íšť. Ahoj.“ Celé zle, odvaha ju opustila. Bola za hlupaňu.

Otočila sa a rýchlo prešla okolo jednej bytovky do svojho vchodu. V bezpečí výťahu si nahlas vydýchla. Nešťastne zavrela oči. To bolo trápne. Musel si o nej myslieť, že je zaostalá. Správala sa nemožne. Vlastne, nikdy sa nevedela správať na verejnosti. Doma alebo v kruhu známych ľudí bola sama sebou, zábavná a pohotovo inteligentne odpovedala. Naopak pred ľuďmi, ktorých nepoznala alebo chcela na nich zapôsobiť koktala, trepala jedno cez druhé, ledva zostrojila rozumnú vetu, čo má hlavu a päťu. Číže vždy to vypálilo úplne opačne než malo. Bolo to v nej zakorenené. Nedokázala sa pred cudzími ľuďmi uvoľniť natoľko, aby bola sama sebou, aby ukázala aké je jej skutočné ja.

Znova si nahlas vzdychla. Mala to sama so sebou ťažké.

Bol týždeň pred Vianocami. Podľa Alice najkrajší čas v roku. Milovala Vianoce. Od prvého decembra si zdobili stromček a večer sa v televízii nič iné nesledovalo, len vianočné filmy. Každý rok tie isté dookola, no nemienila na tom nič meniť. Radšej nahlas odcitovala repliky z filmu rovno s hlavnými hrdinami. Atmosférou Vianoc žila jej rodina celý mesiac. Aspoň jej to teda ako jedináčikovi všetci tolerovali. Bavili sa na nej, no bolo to v ich očiach milé.

Zo všetkého mala najradšej poobedia. Len čo prišla zo školy, zamierila rovno do kuchyne. Na Vianoce nesmie chýbať vianočné pečivo a ona sa s radosťou a horlivosťou doň púšťala každý deň.

Vystískala ich malú sučku Yoko a pustila sa do práce. V kuchyni dokázala stráviť celé hodiny. Yoko sa ako vždy schúľila k jej nohám pre istotu, ak by jej jeden z jej pánov mal v pláne hodiť nejakú voňavú dobrotu. To bol ich každodenný rituál mesiac pred Vianocami.

„Čo si vymyslela na dnes?“ spýtala sa jej mama. Hrdo sa usmiala na svoju dcéru a sledovala ju, ako pobehuje po kuchyni. Veď ktoré šestnásťročné dievča tak rado pomáha s pečením? Jej Alica od detstva. A nerada to priznala, ale jej dcére sa mnohokrát podarilo niečo lepšie upiecť ako jej. Alica mala akýsi cit a lepšiu vnímavosť na pečenie. Vedela presne do posledného zrnka múky, čo každá sladká dobrota potrebuje, aby bola dobrá. Dokonca jej stačilo si len raz prečítať recept a navždy už zostal v jej hlave. Alica mala dar. Pod jej rukami sa vytvárali a formovali výnimočné dobroty.

„Objavila som ďalšie suché pečivo ideálne na Vianoce,“ chválila sa spokojne Alica.

„A čo to bude?“ zvedavo sa nahla nad linkou jej mama. Už sa nezamýšľala nad tým, kto to všetko poje. Jedinej dcére nebude predsa brániť v tom, aby nebola šťastná. Aj keď to znamenalo každodenné vypekánie koláčov.

„Pomarančové pečiatkové sušienky.“

„Tak to sme ešte nemali.“ Jej mama Emília zobrala do ruky tri plastové pečiatky s vianočným motívom. „Odkiaľ to máš?“

„Kúpila som to po ceste zo školy.“ Alica sa nahla nad misu a prisýpala do nej svoje suroviny.

„Nepoznám také mladé dievča, ktoré by zo svojich peňazí kupovalo pomôcky na pečenie,“ uškrnula sa jej mama.

„Recept je jednoduchý,“ delila sa o svoj objav Alica. „Skoro také klasické suché pečivo. Ide do toho cukor, dve vajcia, jedna čajová lyžička vanilkového extraktu, maslo, hladká múka, štyri lyžičky škorice a kôra z jedného pomaranča... Nie, to je málo. Dám kôru z dvoch pomarančov.“

Emília sledovala svoju dcéru. „Ako to môžeš vedieť? Veď tak to je napísané v recepte. Kôra len z jedného pomaranča.“

„Nie, to je naozaj málo. Na také množstvo múky a celé maslo to bude slabo výrazné. Pomaranč tam bude ledva cítiť. Potrebujem aspoň dva pomaranče,“ trvala na svojom Alica.

Vedela, čo robí. Upravila si recept ešte pred pečením vždy podľa seba, intuícia ju nikdy nesklamala. Dôkazom bolo aj to, ako sa rýchlo pojedlo všetko, čo kedy počas roka upiekla. Videla to na tvárach druhých. Slastne vždy zatvárali oči a so spokojným výdychom si vychutnávali jej koláčiky. Jednoducho to vedela.

Každý z nás má na niečo dar. Nejakú tú silnú intuíciu, vnútorné nutkanie, cudzí hlas našepkávajúci, aby sme neváhali sa do niečoho púšťať. U Alice to bolo pečenie. Objavila to už v mladom veku a naplno ho rozvíjala. Pre ňu pečenie znamenalo umenie. Pod jej rukami sa ľahko formovali diela hodné obdivu, no aj skvelej chuti. Bola umelkyňou. Nieкто tvaruje sochy, ona tvarovala sladké dobroty.

„Ale nemáme dva pomaranče. Zostal už len jeden,“ hľadala v kuchynskej skrinke mama.

„No super. Tak zbehnem do obchodu,“ prevrátila oči.

Nechcelo sa jej ísť znova do tej zimy. Celú cestu zo školy sa drkotala od zimy, dlho jej trvalo, kým sa vôbec zohriala. No pečenie je pečenie. Určite do svojich výtvorov nedá o nejakú tú surovinu menej alebo viac. To v žiadnom prípade!

„Ty tu len čakaj, hneď som späť,“ poškrabkala na chodbe svoju malú sučku, ktorá už v zuboch niesla svoju vôdzku a smutne kňučala.

Alica skoro až utekala do obchodu. Chcela uniknúť mrazu, zohriať sa. Zadychčaná rýchlo nabrala do vrecka šesť pomarančov a ponáhľala sa naspäť. Už sa stmievalo, keď pred sebou videla známeho chôdzu. Bol to zasa on. Dva dni za sebou! Kapucňu mal stiahnutú hlboko do čela, hlavu mal sklonenú dole kvôli vetru, ale s istotou vedela, že je to on. Poznala jeho chôdzu, jeho pohyb tela.

Rýchlo si tiež na hlavu nasadila kapucňu čo najnižšie do tváre. Prefrčí okolo, ani si ju nevšimne. Tak ako po celé roky. Po večere z predošlého dňa, keď sa správala ako najväčšia hlupaňa, túžila byť pred ním neviditeľná aj naďalej.

Boli od seba už len pár krokov. Asi šesť krokov ich delilo od toho, aby znova nepozorovateľne okolo seba prešli. Znova by si ju nevšimol a ona by sa len usmiala nad náhodným stretnutím tak, ako to robila po celý život. Lenže náhoda či osud to zariadil inak. Alica sa dokázala potknúť na rovnom chodníku sama o svoje nohy a nepekne spadnúť na zem.

„Áu, dopekla,“ v duchu zakliala. Padla na brucho, ruky a nohy mala rozťahnuté od tela, tenké mikroténové vrečko sa roztrhlo a pomaranče sa rozkotúľali preč.

„Si v poriadku?“ spýtal sa známy hlas nad jej chrbtom.

Alica sa snažila pozbierať všetku svoju dôstojnosť a postaviť sa. Tak, keď už toto nebolo pred ním trápne...

Načiahol sa za jej lakeťom a pomáhal jej vstať. Asi nikdy sa tak nehanbila ako v tej chvíli.

„Zvládnem to sama,“ odťahovala sa od neho preč. Napravila si kapucňu, len nech jej nevidí do tváre a nespozná ju.

Chalan si ju však všimol. Bola od neho o dosť nižšia a skláňala hlavu, no vedel, že je to ona. Tá čudáčka z večera predtým. Trocha sa prihrbil a sklonil hlavu do jednej strany, aby jej videl do tváre. Alica si to uvedomila, nebolo možnosti sa pred ním utajiť. Vzdala to a opätovala mu pohľad.

„To si ty. Známa a zároveň neznáma,“ zavtipkoval a usmial sa.

Alici preletelo hlavou, že ju vystihol presne. Známa a zároveň neznáma. Lenže on ju videl len deň predtým, kým ona po celý život.

„Voláš sa... Alica, však?“ usmieval sa do jej červenej tváre lemovanej kožušinou z kapucne.

„Áno,“ zašomrala hanblivo. Hrozne sa pred ním predviedla už druhý deň za sebou.

„To nebol pekný pád,“ povedal.

„To teda nie, ale neboj sa o mňa, na pády som zvyknutá. Dokážem padnúť všade, aj ako teraz vidíš, aj na rovnom chodníku. Takže som sa naučila padať. Pády a ja sme tím,“ len čo to povedala, stuhla. Bože, čo to trepe? Zasa je nervózna a melie jedno cez druhé. Teraz ju nebude mať len za spomalenú, ale ešte aj za ťarbavú!

Chalan sa však schuti zasmial. „Si jedna zo smoliarov?“

Dobre, to znie lepšie, než keby bola ťarbavá. „Vystihol si to. Mám jednoducho smolu.“

Chalan spravil k nej o krok bližšie. Alica stuhla. Mala chuť urobiť krok vzad, no nohy ju neposlúchali. Stáli na mieste a odmietali sa pohnúť.

„Myslím, že si si oškrela bradu,“ povedal a sledoval jej tvár.

Alica cítila, ako sa ešte viac červená. Uprené pohľady jej nerobili dobre a už vôbec nie v takej blízkosti. Sledovala ho veľkými modrými očami. Nikdy ho tak zblízka nevidela, bol k nej bližšie než večer predtým.

Bola už skoro tma, no z osvetlenia ulíc a zo svetla z obchodov zmapovala jeho úzky dlhý noc a hnedé oči. Ani v zime nemal úplne snehobielu pokožku tak ako ona, mal ju svetlohnedú. Jeden z tých typov, ktorí sú priatelia so slnkom.

„Mala by si si to vyčistiť,“ ukázal na jej bradu.

Alica sa prebrala a začala sa obzeráť okolo seba. „Moje pomaranče!“

Chalan sa rozbehol a dva kúsky od nich rýchlo zodvihol. „Koľko si ich mala?“

„Bolo ich šesť,“ hľadala očami po zemi okolo seba. Zodvihla roztrhané vrečko a vložila do pevnej strany dva, ktoré jej podával. Ďalšie dva zdvihla ona, po odgúľaný piaty sa rozbehol on.

„Ďakujem,“ povedala a nejako sa snažila pridržať vrečko, aby vydržalo cestu domov.

„Nie je začo. Zbožňuješ citrusy?“

„Mám ich rada, ale úplne ich nezbožňujem. Prečo sa ma na to pýtaš?“ pozerala na neho prekvapene.

„Lebo včera večer si mala citróny a dnes vidím pomaranče.“

„Ach tak,“ usmiala sa. On si to všimol a zapamätal si, čo držala deň predtým v rukách? Prekvapilo ju to. „To je len náhoda.“

„Náhody neexistujú,“ povedal.

Alica prekvapene zažmurkala. Odpovedal jej na otázku o fungovaní a existencie náhod a osudu, ktorá ju sprevádzala dva dni? Bolo to hrôzostrašné. Otočila sa na odchod preč.

„Ani som ti neodpovedal na otázku.“

„Na akú?“ čudovala sa.

„Včera si sa ma spýtala, ako sa volám.“

„Aha,“ ani jej nenapadlo, že nevie jeho meno. „Tak ako sa voláš?“

„Som Max.“

„Hm, to meno sa k tebe hodí,“ pouvažovala nahlas. Krátke, a nie také používané.

„Nemám už na výber. Vlečie sa so mnou celý život,“ zažartoval.

„Tak ahoj, Max,“ kývla mu hlavou a cúvala preč.

Max sa zohol k zemi a zdvihol posledný pomaranč.
„Alica! Chýba ti ešte jeden pomaranč!“

„Nechaj si ho, je tvoj za pomoc!“ zakričala cez plece Alica, ktorá už bola od neho dosť ďaleko.

Max zostal stáť a pozeráť sa za ňou. Zvláštna baba. Niečo mu bolo na nej známe, povedomé, len ani za svet nevedel prísť na to čo.

Olívia sa zvalila na Alicinu posteľ a obomi rukami sa chytila za brucho.

„Ešte jeden zjem a prasknem,“ zastonala.

„Verím ti. Veď si ich zjedla osem,“ zasmiala sa nad ňou Alica.

„Pečieš tie najlepšie medvedie labky pod slnkom,“ pochválila ju.

„Ďakujem,“ odvetila Alica, ktorá sedela za písacím stolom a niečo si horlivo zapisovala do veľkého zošita z tvrdých dosiek.

„Moja mama ich tiež napiekla na Vianoce, ale tvoje sú lepšie. Nerozumiem tomu, prečo je to tak? Čo robíš inak?“ Olívia sa zdvihla na lakte a pozrela sa na svoju priateľku. „Nič nehovor, prišla som na to.“

„Dobre ťa poznám. Nebude to nič normálne,“ Alica zdvihla zrak od zošita a s očakávaním sa pozrela na priateľku.

„Akože neviem prísť na nič normálne?“ naoko sa nahnevala a buchla Alicu vankúšom do pleca.

„Nó...“ provokovala Alica, za čo si zaslúžila druhý úder vankúšom.

„Si čarodejnica! Obyčajná ježibaba, čo čaruje, aby každému chutilo. Používaš na to akési čary z čiernej mágie,“ smiala sa Olívia.

„Povedala som, že neprídeš na nič normálne,“ vyriekla Alica a chytila sa za hlavu.

Olívia sa presunula na kraj posteľe a tmavé kučery si upravila do vysokého copu. „Čo to tam stále robíš? Máš návštevu, venuj sa jej.“

„Ty nie si návšteva, si tu nonstop, až mám niekedy pocit, že tu bývaš,“ v dobrom ju podpichla Alica. Bola jedináčik a nebola ničomu tak rada ako práve Olívii. Veď čo si môže priať človek bez súrodencov ak nie skvelého priateľa, ktorý chce s vami byť skoro stále? Iste, možno za jej častú prítomnosť mohol aj fakt, že Olívia mala doma ďalších troch súrodencov a Alicin

domov sa jej zdal byť neskutočne pokojný a organizovaný.

„Tak, čo to je?“ Olívia ju odignorovala a natáhovala krk nad jej stôl.

„To je kniha mojich receptov. Píšem si tu všetky vydarené koláče.“

„Chceš raz vydať kuchársku knihu?“ opýtala sa jej.

„Nie. Písanie mi nejde.“

„Načo ti to potom je?“ zamračila sa Olívia. U nej bolo maximum, ak si zaliala čaj. Iné ju v kuchyni nezaujímal.

„Raz budem mať malú kaviareň s cukrárňou. A budú sa tam predávať len moje dobroty.“

Olívia žasla nad rozhodnosťou v hlase jej priateľky. Mali len šesťnásť, celý život pred sebou a Alica už vedela, čo chce od života. Pre Olíviu bola budúcnosť ešte veľmi ďaleko. Aj keď už chodili na strednú školu, vôbec ju nezaujímal, čo bude po škole robiť. Na všetky tie povinnosti dospelých ešte mala čas. Tak načo sa nimi zaoberať? Bol predsa čas užívať si bezstarostné roky!

„Ešte raz mi radšej povedz o stretnutí s tým chalanom,“ dobiedzala do nej zvedavo.

„Znova ti mám porozprávať o tom, ako som sa pred ním strápnila tak, že som sa rozčapila na zemi ako žaba?“ prevrátila oči Alica. „Najradšej by som na to zabudla. Bolo to hrozné.“

„Náhodou originálne,“ smiala sa Olívia.

„To sa môže stať len mne,“ nešťastne pokrútila hlavou Alica.

Medzi dverami izby sa objavila hlava Emílie. „Alica, mala by si ísť von s Yoko. Už je dosť hodín.“

Olívia vstala spolu s Alicou. „Pôjdem už aj ja. Je skoro osem, naši ma zabijú. Ráno je ešte škola. A mať cez Vianoce zaracha by bola katastrofa.“

Alica zobrala na vôdzku Yoko a odprevadila Olíviu po kraj sídliska. Znova mrzlo, pri najbližšej tráve sa pokyvovala na päťkách, bola zmrznutá už po pár minútach. Pozrela na svojho psa. Biely maltezák v čiernom

svetri s nórsnym vzorom stál ako socha vedľa nej a ani sa nepohol.

„Na čo čakáš? Veď choď, tu je trávica. Máš tu miesta na to ažaž.“

Yoko na ňu len pozerala, triasla sa od zimy a kňučala. No z miesta sa nepohla.

„Moje nervy. Čím dlhšie budeš robiť drahoty, tým dlhšie zostaneme v tejto zime. Tak sa pohni.“ Dohovárala jej, lenže sučky sa akosi nechcelo ani pohnúť. Alica si myslela, že ju porazí. Tak ako Yoko ľúbila, tak ju mala chuť v tej chvíli zaškrtiť. Prešla na trávku a ťahala vzpierajúcu sa sučku za sebou. „Pohni a tlač! Alebo čúraj!“ dávala príkaz, no Yoko nemala potuchy o tom, čo jej pani chce. Videla sa v teplučku ležať na gauči, no jej pani si vymyslela neskorú prechádzku v mraze.

„Zrejme jej bude taká zima, že jej to nejde.“

Alica sa prudko otočila za hlasom. Cez vrchnú kožušinu kapucne videla pred sebou Maxa. To hádam nie je možné! Čo sa všetko okolo nej spiklo? Zasa ju musel počuť, ako prikazuje psovi, aby tlačil? To ho naozaj musí stretnúť výnimočne tri dni za sebou práve vtedy, keď prikazuje psovi, aby sa vyprázdnil?

„Ahoj,“ roztržito ho pozdravila.

„Ahoj,“ podišiel k nej. „Ako sa volá?“

„Yoko.“

Kľakol si k psíkovi, aby ho pohladkal. Pes neverník hneď začal vrtieť chvostom ako odušu, prednými labkami sa oprel o Maxovo koleno a užíval si škrabkanie.

„No ty si psia fešanda,“ prihovárал sa jej. „A aký máš parádny svetík.“

„Zradkyňa jedna,“ zašomrala Alica.

„Mňa majú psy radi. Mal som malého buldočka, pred rokom zomrel. Už bol starý,“ vysvetľoval Max.

„Ďalšieho psa nemáš?“ spýtala sa.

„Nie, rodičia nechceli.“

„Bez psa by som si to už nevedela predstaviť. Je to taká živá závislosť,“ no nie, ona povedala súvislú vetu!

„Určite ho budem mať. Len ešte neviem, s ktorým rodičom zostanem,“ narovnal sa, dosť bolo škrabkania. Yoko odbehla a konečne si začala hľadať svoje miesto.

„Ako to, že s ktorým zostaneš?“ spýtala sa opatrne. Nebolo to drzé? Nechcela vyzvedať...

„Rodičia sa rozvádajú. Toto sú naše posledné Vianoce. Hneď druhého januára sa otec sťahuje preč. A keďže už mám devätnásť, nechali na mne, aby som sa rozhodol, s kým chcem bývať,“ povedal akoby nič.

Alicu prekvapila ľahkosť, s akou to povedal, a aj samotná situácia. „To musí byť pre teba hrozné. Ja by som sa nevedela rozhodnúť.“

„Hrozné je to teraz. Keby si videla, aký je náš byt tichý, ako sa tam chodí po špičkách a ako tam je dusno... Keď žiješ takto už pár rokov, tak prídeš na to, že rozchod bude pre všetkých to najlepšie. Dokonca sa ani neteším na Vianoce. Celý večer bude jedno veľké utrpenie,“ Maxa prekvapilo, s akou ľahkosťou z neho vyšlo všetko to, čo ho ťažilo celé dni. Mala na neho zvláštny vplyv. Takto jasne svoje pocity nezveril ani svojmu bratovi, s ktorým si je dosť blízky. A on to dokázal v tomto momente povedať priamo cudzej babe! Bol sám zo seba prekvapený.

Alica ho neveriaco počúvala. U nich sú Vianoce dokonalé, rovnako ako ich rodina. Nevedela si to predstaviť. „A vybral si si, s kým budeš?“

„Asi s otcom,“ povedal nie celkom rozhodne. „Uvidím, koho si vyberie brat, a ja budem u toho druhého, aby neostal sám.“

„To znie hrozne. Také rozdelenie...“ nenachádzala slová. Musí byť vďačná za harmonickú rodinu, v ktorej vyrastá.

„A to si predstav, že by sa mal ešte rozdeliť pes,“ skúšal zavtipkovať, no ona sa nezasmiala. Bolo jej z toho smutno. Ona žije Vianocami a Maxove Vianoce označila za najhoršie, o akých počula.

„Netvár sa tak zhrozene,“ povedal veselo.

„Ja milujem Vianoce. A cez tento najkrajší čas v roku, aby som...“ nenachádzala slov. Bola zhrozená z jeho rodinnej situácii.

„Aj ja som mal rád Vianoce. Len tie posledné a hlavne tieto mi to asi úplne skazia. Rodičia sa pohádali pre stromček, tak ho ani nemáme. Len nejakú haluz vo väze ako naprotiveň otca mame. Jednoducho celé zle.“

Alica na neho vypliešťa svoje oči. „Nemáte žiadnu výzdobu?“

„Tento rok nie,“ mykol plecami. Už dávno dokázal pred druhými hrať, ako je nad vecou, ako ho to vôbec celé nemrzí.

„Tak ti prajem, aby ten budúci rok bol lepší a objavil si znova čaro Vianoc.“

Max sa schuti zasmial. „Ach, nie. Nie som žiaden Grinch, čo nenávidí Vianoce. Len sa tento rok tvárim, že neexistujú. Až mi dá raz niekto poriadny dôvod, tak si ich budem znova užívať.“

Alica sa pozrela na Yoko. Zohla sa, aby odpratala po nej všetko, čo treba, a hodila to v papierovom vrecku do blízkeho koša. „Asi už všetko zvládla.“

„Kde bývaš?“

„Len kúsok odtiaľto. V tejto bytovke vedľa. A ty?“

„V tej bytovke oproti,“ ukázal hlavou a pomaly vykročili.

„Čože? Tak blízko?“ neverila vlastným ušiam.

„No vidíš. Bývame vedľa seba tak blízko, sme skoro susedia a doteraz sme sa ešte nestretli.“

Alica sa len usmiala. Max si myslí, že sa ešte nestretli, lebo bola pre neho doteraz neviditeľná. Musela zostať stáť a na neho zízať, aby si ju všimol, alebo sa rozvaliť na chodníku ako žaba. Inak by si ju nevšimol. Len pri takýchto výnimočných momentoch ju bral na vedomie.

Jej mama by povedala, že je pravý chlap. Všimne si len novinky v politike, aby mal nad čím celé dni nadávať, zaregistruje výsledky v športe a rozozná značku piva po prvom hlte. Ostatné? Všetko naokolo splýva do

jednej veľkej čiernej diery v galaxii, zvanej mužský život.

„Musím ísť, lebo zamrznem,“ milo sa usmiala nad svojimi predstavami k maminým často používaným slovám.

Max jej opätoval úsmev. Jediné, čo videl z jej tváre, boli jasné modré oči a červený nos. Bola milá, skoro mu až bolo ľúto, že chcela odísť. Nerozumel tomu, veď bola neznáma baba, akých stretáva denne desiatky. Čo je na nej také zvláštne? Nevedel. Možno len ten jej pohľad alebo jej vyžarovanie. Cítil sa pri nej príjemne, mala na neho upokojujúci vplyv, nemal problém pred ňou hneď rozoberať svoje trápenie. A stále ho prebodovala pohľadom, akoby mu vedela prečítať každú myšlienku.

Pri odchode Alica pocítila na pleci nečakaný dotyk. Pozrela si na rameno, na bunde sa jej od osvetlenia z ulíc zaleskli zvyšky snehu. Pohľadom prešla na Maxa, ktorý práve v rukách formoval ďalšiu snehovú guľu.

„Len skús,“ povedala varovne.

Max však šibalsky nadvihol obočie a bez váhania sa zahnal a namieril jej priamo do tváre. Alica sa na poslednú chvíľu zohla v páse a vyhla sa jeho paľbe. Vôdzku od psa pustila k nohám, beztak jej strachopud pes nikam od nej neutečie a prikrčene sa rozbehla k jemnému poprašku na trávniku blízko chodníka. Kým sa jej podarilo urobiť ako-tak z toho mála aspoň jednu guľu, Max ju dokázal už trikrát trafiť. To nie je fér, odkiaľ tak narýchlo berie ten sneh? Keď sa so smiechom zohol znova k zemi, Alicin jediný hod zasiahol najlepší cieľ.

Maxa prekvapil priamy zásah do tváre. Narovnal sa a zhrňoval si ľadový sneh z tváre preč.

„Pch! Dúfam, že ten sneh nebol z miesta, kde si sa prechádzala so svojim psom,“ odplúval sneh na všetky strany.

Alica si obomi rukami chytila ústa, mala čo robiť, aby nevybuchla do smiechu. „Ako ti je?“